

Idén augusztus 19. – én, vasárnap, tartjuk államalapítónk Szent István ünnepét, templomunk búcsúját. 10:30-kor kezdjük körmenettel, utána pedig Szentmise. Lesz finom ebéd mise után, aztán délután 1:30 órakor kezdődik a műsor a Láni teremben. Kérem szóljunk már most minél több embernek. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.

• Idén szeptember 30. – án vasárnap, a németekkel együtt tartjuk meg az októberfeszt ünnepet templomunknál. Ezen a napon NEM lesz külön magyar és német mise, csak egy angol nyelvű mise lesz 10:00 órakor amelyet Timothy Dyer atya mond. Ugyanakkor lesz finom bratwurst/vizsli ebéd, jó hideg csapolt német sör és mindenkit szeretettel várunk. Kérem szóljunk már most minél több embernek.

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákne Túri Ildikó
- Iván Teri Batta Eve nővér
- Szuromi Anzelm atya Zeller Róbert
- Juhász Kató Szolga Bálint
- Redler Mária Janet Rowe
- Hermina nővér András Gergő
- Donald Halloran Vörös Magdi
- Mayer Kati Mike Wojtyla
- Gonda Ferenc

Halottaink;

- Szabados András Radnóti Ilona
- Nagy Gyuláné Erzsébet Gasztonyi Ferenc
- Horváth gerlák Atya Zeller Kati
- Németh Anna Wéber Éva

(Mk5,21-34) A természeti törvényekkel Isten a lehető legfüggetlenebbé akarta tenni az ásványvilágot. Például a csillagok mintha minden isteni intézkedés nélkül is mozognának a pályájukon. A vegetatív élettél Isten a növényvilágot, az ösztönnel az állatvilágot, a szabad akarattal pedig az embert tette a lehető legfüggetlenebbé. Tehát, minden szinten megismétlődik valami: Isten teremtményeit minél függetlenebbé, vagyis istenibbé teszi, hiszen Ő maga a függetlenség! Ez olyan jól sikerült Neki, hogy a felvilágosítás hívei szerint Isten olyan órákészítőként intézkedett, aki alkotását felhúzván az íróasztalra teszi és távozik. „Ketyeg” továbbra is a világ, amely állítólag többet eszébe sem jut Istennek. Íme az örök eretnokség! Más és más formában jelenik meg de lényegében ugyanaz marad: állítólag Isten nem szeret bennünket embereket. Igen messze vagyunk már az emberszerető Isten fiától, Aki értünk a kereszthalált szenvedte.

Ezzel szemben az ószövetség idején Isten gondviselése olyan abszolút, hogy a szentírás nem csak a jót tulajdonítja Neki, hanem sokszor a rosszat is. Például, Isten a hazugság lelkét adta a próféták szájára, hogy félrevezessék a népet. A fáraó szívét megkeményítette, nehogy Izraelt szabadon engedje. Ne értsük félre: Isten nem kívánja a bűnös halálát, még kevésbé az örök vesztét, mintha egyesek előre el mennének rendelve a kárhozatra. Különben Isten maga a gyűlölet lenne nem pedig a szeretet, amint Szt. János hirdeti. Egy szóval végezzen akármit is az ember, - az abortuszt, a népirtást, az emberi klónozást, vagy bármilyen más szörnyűséget - nem tud semmit, ami Isten szent akaratát megghiúsítaná. Sőt az ilyen förtelmes bűncselekmények csupán pontot tesznek az „i” betűk fölé, amelyek öröktől fogva ott vannak Isten titokzatos tervében. Vagyis Ővé a terv, a benne lévő gonoszságért azonban egyedül mi vagyunk a felelősek.

Jarius hitte, hogy haldokló leánya meggyógyul azonnal, ahogyan Jézus ráteszi a kezét. A vérfolyásos asszony hitében azonban újdonság rejlik. Szerinte a vérfolyása megszűnik, ha ő teszi rá a kezét Jézusra, titokban minden engedély nélkül szertartási tisztátalansága miatt. Olyan személytelen ez amilyenek a szentségek látszanak egyeseknek. Olyan automatikusan történt, Jézust egyszerűen érintette és meggyógyult. Jézus csupán érezte, amint az erő kiment belőle. Ki érintette meg a ruhámat?” - kérdezte. Amikor hitünkben Jézus emberi mivoltjával kapcsolatba hozó szentségi jeleket vesszünk fel, törvényszerűen meggyógyulunk - nem testileg hanem lelkileg. Amikor Isten gyermekei lettünk a függetlenségnek egy magasabb fokára jutottunk. A szentségekben Isten természetfölötti függetlenséggel ajándékoz meg bennünket. A kegyelem szinte kézzelfoghatóvá válik. A szentáldozásban olyan bátrak vagyunk, mint az asszony az evangéliumban. Se nem várunk se nem kérdezzük, hanem hittel és bizalommal fordulunk Jézushoz. Legközelebbi kapcsolatba kerülünk Jézussal és Ő meggyógyít minket. Ámen!

English / 2018 Sunday 13B

(Mk5,21-43) Natural laws are God's way of making the material world as autonomous as possible. The stars, for example, move along their courses as if God had nothing at all to do with it. Vegetative life was God's way of making the plant kingdom as autonomous as possible, seemingly reproducing without recourse to His will. Instinct was God's way of making the animal kingdom as autonomous as possible. And freewill is God's way of making man seemingly autonomous. We see a pattern emerging in creation: God striving to make his creatures as autonomous or God-like, as possible, because God is Autonomy itself. So well did this succeed that many thinkers of the Enlightenment imagined God to be like the clockmaker who, after fashioning a timepiece, winds it up, places it on the table and walks away. The world supposedly goes “ticking” along without God giving it a second thought. Behold the mother of all heresies! It appears over and over again throughout history while remaining essentially

the same: namely, that God doesn't really love us human beings. Here we are very far from the God-man who loved us to the point of dying on the cross.

On the other hand, the Old Testament is all about God's supremacy, which is so absolute that good and evil alike are often attributed to Him. God puts a lying spirit in the mouths of the prophets so that they will deceive the people. He hardened Pharaoh's heart lest he release Israel. We shouldn't understand this to mean that God wills the death of the sinner, even less that He intends His damnation, as if some souls were predestined to Hell. Were that the case, then God wouldn't be love, as St. John states. He would be hatred itself! Simply put, nothing man can do, no matter how evil, be it abortion, genocide, or cloning humans can thwart God's holy will. In fact, these heinous crimes simply dot the i's and cross the t's that have been there in God's plan from all eternity. The plan is entirely His, but the evil in it is entirely our responsibility.

Jairus was convinced that his daughter would be restored to health if Jesus touched her. But the woman in today's gospel expected her hemorrhage to cease if she touched Jesus, that is, in secret at the hem of His garment without even asking Him! Here is a new law – as impersonal as the sacraments seem to some: Whenever we have contact with Jesus' humanity in faith we are healed. This happened so automatically that Jesus merely perceived in Himself power going forth. "Who touched my garments?" He asked. When we receive with faith the sacramental signs which put us in contact with Jesus' humanity, we are infallibly healed – spiritually not physically. As God's children we receive supernatural life. But in God's plan new life means new autonomy! The sacraments are God's way of giving us supernatural autonomy! They make grace "visible" and therefore manageable. In Holy Communion, we are as bold as the woman in the gospel. We neither wait nor ask. We simply turn to Jesus in faith and confidence. We come into the most intimate contact with His humanity and He heals us. Amen!

Another English homily for this Sunday / Sajnos, nincs magyar fordítás!

(Mk 5:21-43) Time and again in Sacred Scripture we are assured that whatever we ask for with faith will be granted to us. On the most solemn occasion of His Last Supper, our Lord repeated this teaching no fewer than four times. "Whatever you ask in my name," He said, "this I will do, that the Father may be glorified in the Son." (Jn14:13) (See also: Jn15:7; 15:16; 16:23–24) In Mark's gospel, our Lord says, "Therefore I tell you, whatever you ask in prayer, believe that you have received it, and it will be yours." (11:24) In Matthew's gospel we read, "If two of you agree on earth about anything they ask, it will be done for them by my Father in heaven." (Mt18:19) Given the unparalleled extravagance of these promises, we might wonder if they should be taken literally. Before we opt for a figurative solution, however, let's recall that our Lord teaches here in theory, what He performed in practice during His public ministry.

In today's gospel, crowds flocked to Jesus because He worked so many miracles. Indeed, one miracle is interrupted by another one. Jairus, the synagogue official, pleaded with our Lord to save his dying daughter. In route to his house, Jesus is approached by a woman afflicted with hemorrhages. She said to herself: "If I but touch his clothes, I shall be cured." And cured she was! Meanwhile, servants brought word that Jairus' daughter had died. Jesus, however, said: "Do not be afraid; just have faith." Our Lord might as well have said: "You sought a cure for illness; don't fear now to seek a cure for death. What other theory is put into practice here but this: "Whatever you ask in prayer, you will receive, if you have faith"? (Mt21:22) Jairus' faith was not misplaced. Jesus did indeed raise his daughter from the dead.

Little children often want things that are not good for them – indeed, even things that are downright dangerous! When I was a toddler, I wanted nail polish remover. I drank the bottle only to have my stomach pumped! We may be adults now, but we remain God's children. Here at last is the reason for our bold confidence in prayer. God isn't simply the friend of a friend. He's our Father. Parents and children are only separated by one generation but an infinite gap separates God from us. It's no wonder, then, that – like little children – we don't always know what we should ask for either. This is one reason why so many prayers seemingly go unanswered. But the biggest reason is ingratitude. A parent's generosity is limited by his child's gratitude since nobody likes a spoiled child. If we want God to answer our prayers, then we must be grateful. The superlative degree of gratitude involves making some return in kind for the gift that has been freely lavished upon us. Jesus died for us. We may lack the opportunity to die for Him but we can still reciprocate in kind if we live for His sake. God invites us to spend eternity with Him. We can reciprocate by generously spending our precious time with Him in prayer. Amen!